

som for andre Fartøier. — Hvad Redaktionen af § 3 angaar, har Udvalget foreslaaet, at i Linie 1 forandres „Fartøi, som ankommer fra udenlandske Havne“ til „Skibe (hvorved i denne Lov forstås ethvert Fartøi, ogsaa Baade), som ankommer fra udenrigt Sted“. Ordet „Fartøi“ omfatter jo ganske vist efter Sprogbrugen baade Skibe i streng Forstand og Baade, men da man i dansk Tale langt hyppigere bruger „Skib“ end „Fartøi“, lader det sig ikke godt gjøre helt igjennem i Loven at afløse „Skib“ med „Fartøi“. Vil man bruge Ordet „Skib“ istedetfor Ordet „Fartøi“, kommer man ind paa det tvivlsomme Spørgsmaal, hvad der skal forstås ved „Skib“. Efter dansk Sprogbrug har „Skib“ upaatvivelig en dobbelt Betydning, nemlig „Skib“ i engere Forstand, hvorved „Skib“ sættes i Modsetning til „Baad“, og i videre Forstand, hvor under „Skib“ ogsaa indbefattes Baade. Udvalget har fundet det simplest at bibeholde „Skib“ og saaledes Paragrafen give Definitionen paa, hvad der i denne Lov skal forstås ved „Skib“. Det er Noget, der ogsaa forekommer i andre Love. Jeg skal saaledes henvise til Reglement af 22de Marts 1814, hvor der netop findes en lignende Bestemmelse om, at der i visse Tilfælde ved „Skib“ skal forstås „Fartøier, ogsaa Baade“. — I Henshold til de Bemærkninger, der fremkom under 1ste Behandling, har Udvalget foreslaaet, at Ordene „fra udenlandsk Havn“ forandres til „fra udenrigt Sted“. — Under 1ste Behandling fremkom der nogle Bemærkninger om, at Bestemmelsen om, at et Skib ikke maa landsætte Personer, før Anmeldelsespligten er fæst Fyldest, ikke er i god Overensstemmelse med selve denne Anmeldelsespligt, idet Skipperen dog maa gaa iland for at foretage Anmeldelsen. Udvalget har ogsaa overvejet, om det ikke burde omdanne Paragrafen i Overensstemmelse med de gjorte Bemærkninger, men er dog kommet til det Resultat, at det ikke gjordes forogjænt, idet der nemlig ikke godt kunde være Tvivl om Betydningen af de brugte Udtryk. Det Praktiske vil ganske vist være, at Skipperen ikke behøver at gaa i Land for at komme i Forbindelse med Toldopsynet, idet dette i Reglen, saasnart Fartøiet ankommer til dansk Havn eller andet dansk Sted, vil komme til ham; men det kan jo ganske vist være Tilfældet, at intet Toldopsyn indfinder sig. I saa Fald følger det af sig selv, at Skipperen maa foretage, hvad der behøves for at opfylde sin Forpligtelse, altsaa gaa i Land for at søge Toldopsynet. Imidlertid faar dog Bestemmelsen lige fuldt sin Betydning for ham; thi foruden at han ikke maa landsætte andre Personer, maa han ogsaa være pligtig til at begive sig lige til Toldopsynet og kan ikke personlig have andet Samkvem med Land. — I § 4 indholdes Bestemmelse om, hvad der i Fortsættelse af Anmeldelsen skal foretages for at forhindre smitsom Sygdoms

Indtrængen i Riget. Den, hos hvem Anmeldelsen sker, skal rette visse Spørgsmaal til Skipperen for at faae oplyst, om der maatte være Syge ombord eller Lig af Personer, der ere døde paa Reisen, og er dette Tilfældet, maa Sundhedsbevis ikke meddeles, forinden Undersøgelse er bleven anstillet af en Læge, som da, naar Smitte kan befrygtes af den Syges eller Rigets Hensættelse, har at bestemme de fornødne Forsigtighedsregler. — Under 1ste Behandling fremkom der nogle Bemærkninger, som gik ud paa, at man muligvis kunde bestemme, at ethvert Skib, som kom her til Landet, og som havde Syge ombord, skulde være pligtigt at heise Flag til Underretning for Autoriteterne i Land, som saa kunde indfinde sig, naar Skibet kom ind. Udvalget har imidlertid ikke troet at burde tilraade saadanne Bestemmelser. Det er maaste Noget, som kunde lade sig gjøre for en større søfarende Nation, men ikke i et lille Land som vort. Saa vidt mig bekendt, eksisterer der nemlig ikke i noget andet Land saadanne Bestemmelser. I saa Fald vilde det let hende, at fremmede Skipperer, som kom her til Landet, vidende om, at en saadan Forpligtelse gjaldt her, undlode at efterkomme den, men naar de da bleve dragne til Ansvar og straffede, vilde det let give Anledning til Reklamationer, som maatte kunne føre til det lidet heldige Resultat, at vi maatte forandre vor Lovgivning. Under Forhandlingerne i Udvalget er det blevet taget under Overvejelse, om man ikke burde foretage Forandring i Bestemmelsen i § 4 om, at Skipperen kun skal opgive, om han i Skibet har Personer, der ere bleven syge ombord, derhen, at han skal afgive Erklæring, om han overhovedet har syge Personer i Skibet, altsaa ogsaa Personer, der ere komne syge ombord. Man kan jo nemlig ikke negte Muligheden af, at en Person, som lider af en smittefarlig Sygdom, kan være kommen syg ombord. Disse Tilfælde vil imidlertid høre til de meget sjældne, og hvis man vilde udvide Reglen til ogsaa at gjælde dem, vilde det medføre en hel Del Ulemper. Det er saaledes meget Praxis, at syge Svenskere tage her til Kjøbenhavn for at søge Lægehjælp. Ligeledes ville Bestemmelsen ogsaa komme til at omfatte Personer, som lide af kroniske Sygdomme, f. Ex. Brystsyge, eller en anden vedvarende Sygdom. Udvalget har derfor ikke troet at burde foreslaa nogen Forandring paa dette Punkt. — Under 1ste Behandling fremkom nogle Indvendinger mod den sidste Sætning i § 4. Den gaar ud paa at fastsætte, at Tilsynet, naar § 4 ikke iagttages, skal underrette Politiet „om det Foresaldne“. Der blev under 1ste Behandling gjort opmærksom paa, at Ordene „det Foresaldne“ ere videre end nødvendigt. Der er jo heller ingen Grund til at underrette Politiet om, at der er kommet et Skib med Syge ombord, naar Lægen, efter at have været ombord, er kommen til det Resultat, at der ikke er Grund